

סדר הלימוד ליום ג' חשוון:

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ:

וְזוֹרָה יָב לָשׁוֹן רַבְנוֹ, זְכוּנוֹ לְבִרְכָה

תְּהִלָּה לְדוֹד אַרְוַמְהָ אֱלֹקֵי וְכוּ' (תהלים קמ"ה):

א מה שאנו רואים, שעל-פי הרב הלומדים חולקים על הצדיקים, ודוברים על הצדיק עתק בגאווה ובוז, זהו מכון גדול מאת השם יתברך. כי יש בחינת יעקב ולבן: יעקב הוא הצדיק המחדש חדושין דאורייתא ולומד תורתו לשמה, וטובו גנוז ושמור וצפון לעתיד, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: 'למחר לקבל שכרם' (ערובין כב.); ועל שם ששכרו לבסוף, על שם זה נקרא יעקב - לשון עקב וסוף, שכרו לבסוף. ולבן הוא תלמיד-חכם, ש"ד יהודי (עיין זוהר פנחס רנג:) שתורתו להתייחר ולקנטר, ותלמיד-חכם כזה, נבלה טובה הימנו (ויקרא רבה א, עין מתנות כהונה):

וזוה ידוע, שאינו נקרא תלמיד-חכם אלא על-ידי תורה שב-על-פה, כי זה שיודע ללמד חמש אינו נקרא תלמיד-חכם, אלא זה שהוא בקי בגמרא ופוסקים. וכשלומד בלא דעת, נקרא לבן, על שם ערמימיות שנכנס בו, ושונא ורודף את הצדיקים, צדיק עליון וצדיק תחתון, כי שכינתא בין תרין צדיקיא יתבא, כמו שכתוב בזוהר (ויצא קנג, ויחי רמה): צדיקים ירשו ארץ - צדיקים תרי משמע.

ושני צדיקים אלו הם: זה הצדיק שחדש זאת התורה שב-על-פה, זה צדיק עליון וצדיק תחתון, זה שולמד

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקסו ✧ צִמְרָן מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִסְפָּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַלּוֹת ✧
✧ חֶק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוּר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ✧

הַחֲדוּשִׁין; וְתוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶת הֵינּוּ שְׂכִינְתָא, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב (בְּפֶתַח אֲלֵיהֶם): 'מַלְכוּת פֶּה, וְתוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶת קָרִינָן לָהּ. וְכִשְׁהַשְׂכִּינָה הַנִּקְרָא תוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶת בָּאָה בְּתוֹךְ תַּלְמִיד־חֶכֶם שֶׁד יְהוּדִי, זֶה נִקְרָא גְלוּת הַשְׂכִּינָה, וְאִזּוּ יֵשׁ לוֹ פֶּה לְדַבֵּר עַל צְדִיק עֵתָק וְכוּ'.

וְכִשְׁהָאָדָם לֹמֵד בְּקִדְשָׁהּ וּבְטַהָרָה אֵיזָה דִּין וּפְסָק, שְׁחֲדִישׁ אֵיזָה תִּנְאָה אִזּוּ צְדִיק אַחֵר, עַל־יְדֵי־זֶה נִעֲשֶׂה

בְּחִינַת נְשִׁיקִין (עֵינַן זוּהַר פִּנְחָם ר"כ אֵתָה הָאִי טוֹלָא וְנִשִּׁיק לִי:). וְנְשִׁיקִין זֶה בְּחִינַת הַתְּדַבְּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא; כִּי הַפְּסָק הַזֶּה הוּא דְבוּרוֹ שֶׁל הַתִּנְאָה, וְדְבוּר הוּא הַחִיּוֹת, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב (בְּרֵאשִׁית ב): "לְנַפֵּשׁ חַיָּה", וְתַרְגוּמוֹ: 'לְרוּחַ מְמַלְלָא'. וְרוּחַ מְמַלְלָא, הֵינּוּ הַנֶּפֶשׁ חַיָּה, הִיא בָּאָה מִתּוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶת, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב (שָׁם א): "תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה". נִמְצָא, בְּשַׁעַת שְׂמִחָתָא הַתִּנְאָה אֵיזָה חֲדוּשׁ וּמִדְבַר זֶה הַחֲדוּשׁ, זֶה הַדְּבוּר בְּעֶצְמוֹ הִיא בְּחִינַת הַתּוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶת שְׁחֲדִישׁ, כִּי מִשָּׁם מוֹצֵאָהּ, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב: "תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה". נִמְצָא, עַכְשָׁיו כְּשֶׁלּוֹמְדִים אֵת הַחֲדוּשׁ הַזֶּה, וְכִשְׂמִכְנִיסִין הַלְמוּד וְהַחֲדוּשׁ בְּתוֹךְ פֶּה, נִמְצָא שְׂמִדְבְּקִין רוּחַ הַצְּדִיק שְׁחֲדִישׁ זֶה הַחֲדוּשׁ עִם רוּחַ מְמַלְלָא, הֵינּוּ עִם הַדְּבוּר הַלּוֹמֵד זֶה הַחֲדוּשׁ עַכְשָׁיו. וְזֹאת הַתְּדַבְּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא נִקְרָא נְשִׁיקִין (זוּהַר מִשְׁפָּטִים קכ"ד: תְּרוּמָה קמ"ו פְּקוּדֵי רנ"ו): נִמְצָא, כְּשֶׁלּוֹמְדִין אֵיזָה הַלְכָה שְׁחֲדִישׁוֹ הַתִּנְאָה, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְדַבֵּק רוּחַ הַתִּנְאָה עִם רוּחַ הַלּוֹמֵד, וְדוֹמָה כְּאִלוֹ נוֹשֵׁק אֵת עֶצְמוֹ עִם הַתִּנְאָה.

אָבֵל תַּלְמִיד־חֶכֶם שֶׁד יְהוּדִי, כְּשֶׁלּוֹמֵד גְּמָרָא אִזּוּ פְּסָק־דִּין, עָלָיו כָּתוּב (מִשְׁלֵי כ"ז): "נִעְתָּרוֹת נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא", כִּי הַתִּנְאָה אֵינּוּ יְכוּל לְסַבֵּל רוּחוֹ שֶׁל תַּלְמִיד־חֶכֶם שֶׁד יְהוּדָאִין, כִּי מִי יְכוּל לְסַבֵּל לְנִשְׁק אֵת עֶצְמוֹ עִם נִבְלָה, כָּל שֶׁכֵּן שְׁנִבְלָה טוֹבָה הֵימְנוּ.

וְאַפְלוּ צְדִיקִים שֶׁכָּבַר הֵלְכוּ לְעוֹלָמָם, וְכִשְׁאָנוּ לִזְמַדִּין תּוֹרוֹתֵיהֶן, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְדַבֵּק רוּחָם בְּרוּחָנוּ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה (יְבָמוֹת צו'): 'שְׁפֹתוֹתֵיהֶם דּוֹבְבוֹת בְּקָבֵר', וְזֶה עַל־יְדֵי בְּחִינַת נְשִׁיקָה:

וְזֶה בְּחִינַת: (בְּרֵאשִׁית כ"ט) **וַיִּשַׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל**, וַיִּשָּׂא קִלּוֹ וַיִּבְרָךְ, פֶּרֶשׁ רֶש"י: 'שִׁצְפָה בְּרוּח־הַקֹּדֶשׁ שֶׁאֵינָה נִכְנָסֶת עִמּוֹ לְקַבּוּרָה'. רַחֵל – בְּחִינַת תּוֹרָה שֶׁבְּעַל־פֶּה, שֶׁהִיא כְּרַחֵל לְפָנַי גּוֹזְזִיָה, שֶׁהַכֹּל גּוֹזְזִין וּפּוֹסְקִין מִמֶּנָּה הַלְכוֹת, וְהֵם נַעֲשִׂים לְבוֹשִׁין, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מְשִׁלֵי כ"ז): "כְּבָשִׂים לְלְבוּשֶׁךָ", כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָהוּ ג): "שִׁמְלָה לְכָה קָצִין תִּהְיֶה לָנוּ". כְּשֶׁאָדָם כָּשָׁר לִזְמַד תּוֹרַת הַתְּנָא, אֲזִי הַתְּנָא נוֹשֵׁק אוֹתוֹ וְהוּא נוֹשֵׁק הַתְּנָא, וְגוֹרֵם תַּעֲנוּג גָּדוֹל לַהַתְּנָא, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: 'שְׁפֹתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקָבֵר' וְכו'.

וְזֶה בְּחִינַת: וַיִּשַׁק יַעֲקֹב – הוּא הַתְּנָא, לְרַחֵל – הִיא הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל־פֶּה שֶׁחִדָּשׁ, שֶׁנִּשְׁק וְדַבֵּק אֶת רוּחוֹ בְּרוּח־הַקֹּדֶשׁ שֶׁבְּשִׁכְיָנָה. וַיִּבְרָךְ – שִׁצְפָה בְּרוּח־הַקֹּדֶשׁ שֶׁלוֹ, שֶׁהוֹצִיא מִפִּיו וְהִכְנִים בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל־פֶּה, וְרָאָה שֶׁבְּגָלוֹת הַזֶּה עַל־פִּי הָרַב הַלּוֹמְדִים אֵינָם הַגּוֹנִים; נִמְצָא שֶׁעַל־יְדֵי לְמוּדָם שִׁילְמָדוֹ לֹא תִכְנַס רוּח־הַקֹּדֶשׁ שֶׁל רַחֵל, שֶׁל תּוֹרָה שֶׁבְּעַל־פֶּה, לְקַבּוּרָה, שֶׁאֵין שְׁפֹתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקָבֵר עַל־יְדֵי לְמוּדוֹ שֶׁל רֶשֶׁע, וְעַל־יְדֵי־זֶה וַיִּבְרָךְ עַל גָּלוֹתוֹ. וְעוֹד, שֶׁלְּפַעֲמִים הַלְמָדָן אֹמֵר אֵיזָה חֲדוּשׁ בְּשֵׁם עֲצָמוֹ וְלֹא בְּשֵׁם הַתְּנָא, נִמְצָא שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה אֵינּוּ נִכְנָס עִם הַתְּנָא לְקַבּוּרָה, כִּי אֵין אֹמֵר בְּשֵׁם אֹמְרוֹ (עֵיין סְנֵהֲדֵרִין צ':):

ב וְאֵם יִקְשֶׁה לָךְ: הֲלֹא תִכְרַף כְּשֶׁלּוֹמְד הַלְמָדָן הַחֲדוּשׁ שֶׁל הַצְּדִיק, הִיָּה לוֹ לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, וְאֵיךְ מִנִּיחַ הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל־פֶּה אֶת הַלְמָדָן לִילֵךְ בְּרִשְׁעָתוֹ? תִּשׁוּבָה עַל זֶה: וַיִּגֵּד יַעֲקֹב לְרַחֵל כִּי

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקסח - צִמְרָן מְוֹהַרְנֵי תִּצְיָל "צִדְרָא צִמְרָא מִקֻּוּהָ שִׁדְרָא צִמְרָא מִסְפְּרֵי רַבְנֵי יְהִיָּה תִּיקוּן לְכַל" -
 "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעִי יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

אָחִי אָבִיָּה הוּא וְכִי בְּנֵי רַבָּקָה הוּא - פְּרוּשׁ: בְּשָׁעָה שֶׁהֲגִיד
הַצְּדִיק הַתּוֹרָה שְׁבַע־לִפְנֵי, הֲגִיד אוֹתָהּ בְּבַחֲיִנּוֹת (הוֹשַׁע י"ד): "צְדִיקִים
יֵלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִכָּשְׁלוּ בָּם". וְזֶה: "כִּי אָחִי אָבִיָּה הוּא" בְּרַמָּאוֹת,
בְּבַחֲיִנַת "וּפְשָׁעִים יִכָּשְׁלוּ בָּם"; "וְכִי בְּנֵי רַבָּקָה הוּא" הַכְּשָׁרָה, וְזֶה
בְּבַחֲיִנַת "צְדִיקִים יֵלְכוּ בָּם".

וְלֹא עוֹד, וְתָרַץ וְתִגְדַּל לְאָבִיָּה - הֵינּוּ זֹאת הַבְּחִינָה שֶׁל
"וּפְשָׁעִים יִכָּשְׁלוּ בָּם" בָּא לוֹ בְּנִקְל יוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
חַכְמֵינוּ, זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה (סוֹפָה כ"א): 'אֲנִי חֲכָמָה שְׁכַנְתִּי עִרְמָה', כִּי
כְּשֶׁאָדָם לּוֹמֵד תּוֹרָה, נִכְנָס בּוֹ עִרְמִימִיּוֹת. וְזֶה: "וְתָרַץ" כְּאָדָם
שָׂרֵץ בְּמַהֲיִרוֹת וּבְנִקְל; וְתִגְדַּל לְאָבִיָּה שֶׁהַתּוֹרָה הִיא מַגִּידַת לְהַלְמִדוֹן
עִרְמִימִיּוֹת. (וְזֶהוּ: וְתָרַץ וְתִגְדַּל) לְאָבִיָּה, שֶׁהָעִרְמִימִיּוֹת בָּא בְּנִקְל
וּבְמַהֲיִרוֹת יוֹתֵר לְאָדָם, כִּי הִקְדִּשָׁה צָרִיד סִיּוּעַ מְלַעֲלָא, כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ (יוֹמָא לַח עֲבוּדָה זָרָה נ"ה): 'הִבָּא לְטָהָר, מְסִיעֵינן לוֹ', אֲבָל
הָעִרְמִימִיּוֹת פּוֹתְחִין, יֵשׁ לוֹ פְּתָחִים הַרְבֵּה (עֵינן שַׁבַּת ק"ד. תד"ה אֵית)
וּבָא לוֹ בְּנִקְל:

סִדְרָא קִצּוּר לְקוּטֵי מְוֹהַרְנֵי תִּצְיָל:

תהלה לדוד-יב

א מֵה שְׁעַל־פִּי רַב הַלּוֹמְדִים חוֹלְקִים עַל הַצְּדִיקִים זֶהוּ מַחְמַת
שְׁלוֹמְדִים תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְנֵי דִּהֵינּוּ גְמָרָא וּפּוֹסְקִים וְכוּ' בְּגִאּוּהָ
גְּדוּלָּה. וְאֵזִי נַעֲשֶׂה לָהֶם מִתּוֹרָה שְׁבַע־לִפְנֵי פָּה לְדַבֵּר עַל הַצְּדִיקִים
עֲתָק בְּגִאּוּהָ וּבוּז. אֲבָל הַצְּדִיקִי אֵמֶת מֵעַלְיָן וּמִתְקַנִּים כָּל דְּבוּרֵיהֶם
הָרָעִים וְחוֹזְרִים וְעוֹשִׂים מֵהֶם הִלְכוֹת וּמֵעַלְיָן שְׁעֵשׂוּעִים גְּדוּלִים
לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ עַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא:

ב עַל־יְדֵי שְׁלוֹמְדִים תּוֹרָה שְׁלֵא לְשִׁמָּה וְהָעֵקֶר עַל־יְדֵי תּוֹרָה

שְׁבַע־לִפְהֵי גִמְרָא וּפּוֹסְקִים שְׁלוּמְדִים שְׁלֵא לְשִׁמְהָ עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה
 לָהֶם פֶּה לְדַבֵּר עֵתָק עַל צְדִיקֵי אֲמַת. וּמִזֶּה בָּא הַתְּנַגְדוֹת שֶׁל
 הַלּוֹמְדִים שְׁחֹלְקִים עַל הַצְּדִיקִים הָאֲמַתִּיִּים:

ג אֵלּוּ הַלּוֹמְדִים הַחֹלְקִים עַל הַצְּדִיקִים דַּע שְׁבֻזָּה שְׁחֹלְקִים וּמְדַבֵּר
 רְעוֹת עַל הַצְּדִיק בְּזֶה שׁוֹנָא וְרוֹדֵף גַּם אֶת הַצְּדִיק הָעֲלִיּוֹן, הֵינּוּ
 הַצְּדִיק שְׁחֵדֵשׁ זֹאת הַתּוֹרָה שְׁלוֹמֵד הַצְּדִיק הַתְּחַתּוֹן. וְעַקֵּר כִּחוֹ
 מִחֲמַת שֶׁהוּא לְמַדָּן בְּגִמְרָא וּפּוֹסְקִים שֶׁהוּא תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהֵי רַק
 שְׁלוֹמֵד בְּלֹא דַעַת וְנִבְלָה טוֹבָה הֵימְנוּ (כְּמוֹבָא בְּוִיקְרָא־רַבָּה סוּף פָּרָשָׁה
 א). וְכִשְׁהַתּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהֵי שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה בְּאֶה לְתוֹךְ פִּיּו זֶהוּ גְלוֹת
 הַשְּׂכִינָה. וְתַלְמִיד־חָכָם כְּזֶה הוּא שֶׁד יְהוּדִי וְאֵינּוּ רוֹאֶה הָאֲמַת
 וְנַעֲשֶׂה שׁוֹנָא וְחֹלְקִים עַל הַצְּדִיק הָאֲמַת:

סֵדֶר הַיַּיִט מִוִּחְרֵי־יָד הַיּוֹמִי:

אַחַר שְׁסִפְר הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל הַבֵּן מְלֵךְ וּבֵן הַשְּׂפָחָה אָז, הָיָה לִי וּכְוִחַ
 עִם חֲבֵרֵי רַבִּי נִפְתָּלִי בְּעֵינַיִן מַה שְּׂכַתּוֹב שָׁם כְּשֶׁהֲלֵךְ עַל הַיָּרִיד
 שְׁלָקַח כָּל אֲשֶׁר לוֹ, וְהִנִּיחַ עַל הָאֲכֻסִּיָּא. וְנִדְמָה לְאַחַד מֵאַתָּנוּ
 שֶׁהִנִּיחַם בְּשִׁבִיל מַה שֶׁהָיָה חָיִב עַל הָאֲכֻסִּיָּא, וְהַשְּׂנִי אָמַר לֹא כֵן
 הוּא רַק שֶׁהִנִּיחַם סֶתֶם שָׁם, וְנִתְעַרְבְּנוּ עַל זֶה, וְהִלְכְנוּ וְשָׂאֲלָנוּ אֶת
 פִּיּו הַקְּדוֹשׁ. וְהוּא הָיָה עוֹסֵק אָז בְּעַבּוּדָתוֹ, וְהֲלֵךְ אָנָּה וְאָנָּה בְּבֵיתוֹ
 כְּדַרְכּוֹ הַקְּדוֹשׁ, וְהַשְּׂנִי לָנוּ כְּדַבְּרֵי הַשְּׂנִי שֶׁהִנִּיחַ סֶתֶם לֹא בְּשִׁבִיל
 חוֹב.

אַחֲרֵי־כֵן הָיָה אֶצְלוֹ אִישׁ אֶחָד מִחֲשׁוּבֵי אַנְשֵׁי־שְׁלוֹמְנוּ, וְסִפֵּר רַבְּנוּ
 זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה עִמּוֹ וְאָמַר לוֹ שְׁבֹאֲלוּ הַמַּעֲשִׂיּוֹת כְּשֶׁמְשַׁנִּין דְּבוּר
 אֶחָד מִכִּפֵּי מַה שֶׁאָמְרוּ בְּעֵצְמוֹ חָסֵר הַרְבֵּה מִהַמַּעֲשֶׂה. וְסִפֵּר לוֹ
 הֵלֵא אֵלּוּ הַשְּׂנִיִּים שֶׁנִּתְעַרְבּוּ עַל עֵינַיִן הַנַּ"ל נִדְמָה לְכַאוֹרָה שֶׁזֶה
 דְּבַר קָטָן וְאֵינּוּ בְּזֶה קַפִּידָא כָּל כֵּן אִם הוּא כְּדַבְּרֵי זֶה אוֹ כְּדַבְּרֵי זֶה.

בבית הכנסת ולומר להשמש שיקבץ העולם לדרשה ולהכות על השלחן (בנהוג קדם הדרשה להשקיט המית העם) 27 ולספר להם זאת המעשה:

סד (ה) שיך להשיחות סימן קנ"א אחר תבות נשגבות מעלתם: אחר כך ביום ראשון אחר חצות עמדנו לפניו ודבר עמנו ובתוך השיחה דבר איזה דבור שקורין ווערטיל על הכת וכו' אחר כך דבר מענין כתפים רחבים, אחר כך מאותה השיחה נתגלגל ששאל היכן אנו עומדים בהמעשה, והשבנו לו ביום החמישי ואז ספר המעשה של יום החמישי וספרה בשמחה:

סדר האלף-בית הימני:

כת. על ידי שכרות בא הרהורי עבודה זרה. כט. על ידי אהבת נשים הכבוד נטל ממך. גם אשתך אינה קולטת הזרע ומפלת, ובשעת הלידה התינוק מת. ל. על ידי המחלקת באים הרהורי עבודה זרה. גם בית שיש בו מחלקת יהיה בית עבודה זרה. לא. כשבאים לאדם מחשבות זרות, יגביה קולו כאלו הוא בוכה, ובזה יסורו ממנו המחשבות זרות. לב. על ידי שבועות וקללות באים מחשבות רעות. לג. על ידי בטחון לא יבואו לך מחשבות רעות. לד. חריקת השנים הוא סגלה לבטל מחשבות רעות. לה. לפי המקום שבתפלה כן הניצוצות הקדושים מלבישים את עצמם בפניות ובאים לאדם כדי לתקנם. לו. מסכת ידיים היא סגלה לבטל מחשבות רעות. לז. מי שתפלתו אינה אלא בשביל השכינה, לא יבוא לו מחשבות זרות. לח. על ידי שלום נתרומם שמו יתברך. לט. כשאיש או אשה חושבים בשעת תשמיש באיזה גוי או בגויה, והמחשבה היא באהבה לאיזה גוי או גויה, אזי הולך הנולד מזה התשמיש נשתמד. מ. הציצית הם גדר לערוה. מא. על ידי בקורחולים נצול מיצר הרע. מב. אין יצר

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקעב - צמור מזהרנית זצ"ל "צדק מצוי מקוה שדף צמד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הָרַע שׁוֹלֵט אֶלֶּא בְּמָה שְׁעֵינֵינוּ רוֹאוֹת. מִג. בֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְלֹא נֶשֶׂא אִשָּׁה, כָּל יָמָיו בְּהִרְהוּרֵי עֲבָרָה. מִד. מִי שְׁעָבַר עֲבָרָה, וְאַחֲר־כֵּן מְהִרְהֵר בָּהּ לַעֲשׂוֹת עוֹד אַף־עַל־פִּי שְׁלֹא עָשָׂה, נִפְרָעִין עַל הַהִרְהוּר. מִה. לְדַחֹת אֶת הַיֵּצֵר הָרָע יֹאמֵר: רַחֲמָנָא נִגְעֵר בְּהַ בְּשִׁטָּן. מו. הַחֲמֻדָּה וְהַמְּחֻשָּׁבָה רָעָה הָעוֹלָה עַל הַלֵּב פְּתֹאֵם, שְׂאִין בְּרִשׁוֹת הָאָדָם לְהַמְנֵעַ מִמֶּנָּה, אִין נִעְנָשִׁין עָלֶיהָ, אֶלֶּא כִּי־אֲשֶׁר יִהְיֶה וְחֹזֵר וּמְהִרְהֵר. מו. לְרַב מְדוּת הָרָעוֹת טוֹב לְהַקִּיז דָּם. מִח. עַל־יַדֵּי אֲכִילַת דָּגִים נִתְרַבָּה הַתְּאֻוָּה. מִט. מִי שְׂאוּכַל בְּזִכּוֹת אָבוֹת, נוֹפְלִים לוֹ הִרְהוּרֵי עֲבוּדָה זָרָה. נ. עַל־יַדֵּי מְשַׁבֵּב־זָכָר בָּא לִידֵי הִרְהוּרֵי עֲבוּדָה זָרָה. נא. הַמְּהִרְהֵר בְּכוֹתֵית, בָּא לִידֵי הִרְהוּרֵי עֲבוּדָה זָרָה. נב. הַמְּסַתְּפֵל בְּעֶרְוָה, קִשְׁתּוֹ נִנְעָרַת. נג. הַמְּבִזָּה אֶת הַמוֹעֲדוֹת, כָּאֵלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה.

סֵדֶר שְׁבֻתֵי הַר"ן הַיּוֹמִי:

כב וְגִדְל עֵצִים הַסִּפְנוֹת שְׁהִיָּה לָהֶם בְּחִזְרָתָם אִי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר כִּי הָיוּ עַל הַסְּפִינָה הַזֹּו שֶׁל מִלְחָמָה שְׁהִיָּתָה מְלֵאָה יִשְׁמְעֵאלִים וְהֵם הָיוּ רַק שְׁנֵי יְהוּדִים לְבַד וְדָרָךְ הַיִּשְׁמְעֵאלִים, בְּפָרֵט אֲנָשֵׁי מִלְחָמָה, לְתַפֵּם יְהוּדִים וְלְמַכְרָם בְּמַרְחָקִים לַעֲבָדִים וְהָיָה לְרַבְּנוּ זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָהּ, פֶּחֶד גָּדוֹל מְזִהָ וְאָמַר: שְׁהִתְחִיל לְחַשֵּׁב בְּעֵצְמוֹ מַה יַּעֲשֶׂה אִם יוֹלִיכוּ אוֹתוֹ לְאִיזָה מְקוֹם עַל הַיָּם שְׂאִין שָׁם יְהוּדֵי וְיִמְכְרוּ אוֹתוֹ שָׁם, וּמִי יֵדַע מְזִהָ? וְהָיָה לוֹ צֶעַר גָּדוֹל, אִיךָ יוֹכֵל לְקַיֵּם שָׁם אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה? וְהִתְחִיל לְחַשֵּׁב בְּדַעְתּוֹ בְּעֵינָיו זֶה, עַד שִׁזְכָּה שֶׁבָּא עַל הַשָּׂגָה שְׁיִוְכַל לַעֲבֹד אֶת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ אֲפִלּוּ כְּשֶׁלֹּא יוֹכֵל, חָם וְשָׁלוֹם, לְקַיֵּם הַמִּצְוֹת כִּי הִשְׁיֵג אֶת הָעֲבוּדָה שֶׁל אָבוֹת הָעוֹלָם שְׁהִיָּה לָהֶם קָדֵם מִתֵּן תּוֹרָה, שְׁקִימוּ כָּל הַמִּצְוֹת אַף־עַל־פִּי שְׁלֹא עָשׂוּ אֶת הַמִּצְוֹת כְּפִשׁוּטָן כְּמוֹ יַעֲקֹב אָבִינוּ שְׁקִיֵּם מִצְוֹת תְּפִלִּין

עַל־יְדֵי הַמְקָלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל כִּידוּעַ וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה, עַד שֶׁהַשִּׁיג אֵיךְ לְקַיֵּם אֶת כָּל הַמְצֻוֹת בְּדֶרֶךְ זֶה כְּשִׁיחִיָּה אָנוּם שָׁם בְּמָקוֹם שִׁימְכְרוּ אֹתוֹ חֶם וְשָׁלוֹם וְתִכְף כְּשִׁזְכָּה לְהַשְׁגָּה זֹו עֲזָרוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּבָאָה הַסְּפִינָה וְהַגִּיעָה אֹר לְאַרְבָּעָה עָשָׂר בְּנִיסָן לְכֶרֶךְ גָּדוֹל שֶׁעוֹמֵד עַל אֵי הַיָּם וְשָׁם עִיר גְּדוֹלָה לְאֱלֻקִּים וְשִׁמְחָה רַאדִישׁ (רודוס), וְהַכִּירוּ שָׁזֶה עִיר שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְהָיָה לָהֶם שִׁמְחָה גְּדוֹלָה, כִּי יוֹכְלוּ לְקַנּוֹת כָּאֵן מִצֻּוֹת לְפָסַח וְאַרְבַּע כּוֹסוֹת אֵךְ זֶה לֹא עָלָה עַל דַּעְתָּם שֶׁהַקְּפִיטָן וְהִישְׁמַעְאֵלִים יִנִּיחוּ אֹתָם לְכַנֵּם לְעִיר הַזֹּאת, כִּי רָאוּ וְהַבִּינוּ שֶׁהִישְׁמַעְאֵלִים רוֹצִים לְתַפְסֵם וּלְגַזְּלֵם וְאַפְשָׁר יִמְכְרוּ אֹתָם בְּעֶצְמָם וְכַנֵּ"ל:

כַּג וּבַבְּקָר שֶׁהוּא עָרֵב פָּסַח נָסַע הַקְּפִיטָן עִם כַּמָּה יִשְׁמַעְאֵלִים עַל הַסְּפִינָה קְטַנָּה לְתוֹךְ הָעִיר וּבָאוּ לְפָנָיו וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ לָחֶם לְאָכֹל, וּדְבָרוּ עִמּוֹ בְּרַמְיֻזָּה וְהִשִּׁיב לָהֶם בְּרַמְיֻזָּה וְהוֹדִיעָם שִׁישׁ כָּאֵן יְהוּדִים וַיְכוּלִים אַתֶּם לְקַנּוֹת לָכֶם לָחֶם וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמָיו אֲשֶׁר בְּיָדוֹ לֵב מְלָכִים וְשָׂרִים, הִסִּיר לְבוֹ וּבִלְבַל דַּעְתוֹ עַד שִׁיִּצָּא מִפִּיו בְּלִי יִשׁוּב הַדַּעַת, וְאָמַר שִׁיקַח אֶחָד מֵהֶם כְּדֵי לְקַנּוֹת לָחֶם עֲבוּרָם וְנָסַע מִיַּד עִמּוֹ הָאִישׁ שֶׁל רַבֵּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָּה וּבָא אֶל הָעִיר, וְהִלֵּךְ אַחֲרָיו אֶחָד מֵהִישְׁמַעְאֵלִים שֶׁלּוֹ לְשַׁמְרוֹ שֶׁלֹּא יִבְרַח וְדֶרֶךְ הַלִּיכָתוֹ לְעִיר הָיָה גַם־כֵּן סַפְּנָה גְּדוֹלָה, כִּי אֵז הָיָה שְׁעַת מְלַחְמָה גְּדוֹלָה, וּבְקָל הָיוּ יְכוּלִים לְתַפְסּוֹ שֶׁהוּא אֶחָד מֵהַמְּרַגְלִים כִּי נִכָּר בּוֹ שֶׁאִינוּ מְמַדִּינָתָם כִּי־אֵם מְמַדִּינָה רְחוּקָה מְאֹד אֵךְ בְּחִסְדֵי ה' עָבַר עַל כָּל שׁוֹמְרֵי הַשְּׂעָרִים, וְלֹא עָשׂוּ לוֹ מְאוּמָה, עַד שֶׁבָּא אֶל הַחֲכָם הַכוֹלֵל וְסִפֵּר לוֹ מַה שֶׁאַרְעֵ לָהֶם וְשִׁהֶם נִלְכְּדוּ בַסְּפִינָה שֶׁל מְלַחְמָה אֵךְ הוּא בְּעֶצְמוֹ לֹא יָדַע מַה לְסַפֵּר כִּי הֵם בְּעֶצְמָן לֹא יָדְעוּ כּוֹנֵת הַקְּפִיטָן מַה הוּא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת עִמָּהֶם, אֵךְ בְּדֶרֶךְ כָּלֵל סִפֵּר לוֹ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקנה - צמח מנהרג"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מצפרי רבנו יהיה תיקון רב"ל -
"זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שֵׁהֶם כְּמַעַט בְּשִׁבְיָהּ, חֶם וְשָׁלוֹם, וְהֵם בְּסִכְנָה וְאַצְלוּ הִיתָה הַשְּׁעָה
הַזֹּאת גְּדוּלָה כְּמוֹ כְּמֹה שְׁעוֹת וְהַחֲכָם הָיָה מִתְאַוֶּה לְשִׁמְעַ סְפוּרֵי
מַעֲשִׂיּוֹת מִהַמְלַחְמוֹת וְכִיּוֹצֵא, וְאָמַר לוֹ בְּכָל פַּעַם: לֹא תִפְחַד, וְהָיָה
לוֹ צֶעַר גְּדוֹל:

סֵדֶר שְׁלֹחַן עָרוֹף הַיּוֹפְנִי:

סימן סו (א) בין הפרקים שואל בשלום אדם נכבד ומשיב שלום
לכל אדם ובאמצע שואל בשלום מי שהוא ירא ממנו
כגון אביו או רבו או מי שהוא גדול ממנו בחכמה וכ"ש מלך או
אנס ומשיב שלום לאדם נכבד ואפילו באמצע הפסוק חוץ מפסוק
שמע ישראל ובשכמל"ו שלא יפסיק בהם כלל אם לא מפני מי
שירא שמא יהרגנו: (ב) אם שכח להניח ציצית ותפילין יכול
להפסיק בין הפרקים להניחם ויברך עליהם: הגה ויש אומרים שלא
יברך עליהם עד אחר התפלה והכי נהוג לענין טלית (ב"י): (ג) לקדיש
ולקדושה ולברכו מפסיק אפילו באמצע הפסוק וכן למודים אבל
לא יאמר אלא תיבת מודים בלבד: הגה וכן בברכו לא יאמר יתברך
וישתבח כו' ויש אומרים דאמן שעונין אחר ברכת האל הקדוש ואחר שומע
תפלה יש לו דין קדושה ויוכל לענות אותם בק"ש וכן עיקר ולכל הני מילי
פוסקים מכל שכן באומר תחנונים (תשובת הרשב"א): (ד) כהן שהיה קור
ק"ש וקראוהו לקרות בתוקה יש מי שאומר שמפסיק ויש מי
שאומר שאינו מפסיק והלכה כדבריו: (ה) ואלו הן בין הפרקים בין
ברכה ראשונה לשניה בין שניה לשמע בין שמע לזהיה אם שמוע
בין זהיה אם שמוע לויאמר אבל בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק
שלא להפסיק בין ה' לאמת אלא יאמר אני ה' אלקיכם אמת ואז
יפסיק כדין באמצע הפרק: (ו) אם פסק מפני היראה או הכבוד
אחר שאמר אמת או שסיים קודם החזן וסמך ה' אלקיכם עם אמת

וממתין שיתחיל החזן ושיאמר עמו אינו צריך לחזור ולומר פעם אחרת אמת: (ז) אינו אומר אמן אחר גאל ישראל משום דהוי הפסק: הגה ויש אומרים דעונין אמן וכן נוהגין לענות אחר הש"ץ אבל אם התפלל לבד אין עונין אמן כדלקמן סימן רט"ו (טור): (ח) צריך לסמוך גאולה לתפלה ולא יפסיק לאחר שאמר גאל ישראל רק אם אירעו אונם שלא הניח תפילין ונזדמנו לו בין גאולה לתפלה מניח אז ולא יברך עליהם עד אחר שיתפלל אבל טלית לא יניח אז ואם עד שלא אמר גאל ישראל נזדמנו לו טלית ותפילין מניחם ולא יברך עליהם עד אחר תפלה: הגה ויש אומרים שקודם גאל ישראל יברך על התפילין והכי נהוג (מרדכי ותוספות והגהות מיימוני מהלכות קריאת שמע): (ט) אין לענות קדיש וקדושה בין גאולה לתפלה וכיצד עושה ממתין בשירה חדשה כדי לענות: (י) כל מי שלא אמר אמת ויציב שחרית ואמת ואמונה ערבית לא יצא י"ח המצוה כתקנה: הגה מי שהוא אנוס ודחוק ואין לו פנאי להתפלל מיד אחר ק"ש יקרא ק"ש עד אמת וימתין לומר שאר הברכות עד שיתפלל שאז יאמר ויציב ונכון וכו' ויתפלל כדי שישמוך גאולה לתפלה (ב"י בשם רוקח סימן שכ"א):

סימן סז (א) ספק אם קרא קריאת שמע חוזר וקורא ומברך לפנייה ולאחריה אבל אם יודע שקראה אלא שמסופק אם ברך לפנייה ולאחריה אינו חוזר ומברך:

סימן סח (א) יש מקומות שמפסיקים בברכות ק"ש לומר פיוטים ונכון למנוע מלאמרם משום דהוי הפסק: הגה ויש אומרים דאין איסור בדבר (הר"י ס"פ אין עומדין והרשב"א והטור) וכן נוהגין בכל המקומות לאמרם והמיקל ואינו אומרם לא הפסיד ומכל מקום לא יעסוק בשום דבר אפילו בד"ת אסור להפסיק ולעסוק כל זמן שהצבור אומר פיוטים וכ"ש שאסור לדבר שום שיחה בטילה ומכל מקום מי שלומד

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקנו: זמור מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב"ל"
זמור זמור "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ע"י הרהור שרואה בספר ומהרהר לית ביה איסורא דהרהור לאו כדיבור דמי אלא שמתוך כך יבואו לדבר ויבואו לידי הפסק וע"כ אין לאדם לפרוש עצמו מהציבור במקום שנהגו לאמר ויאמר אותם עמהם ועיין לעיל סימן צ' סעיף י' (מהרי"ל וד"מ):

סדר לקוטי תפלות הימני:

רכט: אבל מה נעשה ה' אלקינו כי אתה ידעת, כי מחמת עכירת גשמיית גופנו ומעצם גלותינו בין העכו"ם בעונותינו הרבים, אי אפשר לנו עכשו בשום אופן להיות תמיד דבוקים בך ובתורתך הקדושה בלי שום הפסק, כמטל עלינו ובחכמה אנו מכרחים לפעמים לבטל קצת מעט מדברי תורה, מלשוטט בחכמתך הקדושה כי מעצם הבלבולים הבאים על המח על ידי הענין ומכסין על עינינו, המתגברים עתה בתקף גלותנו, מחמת זה החכמה אפלו להצדיק האמת שיתבטל לפעמים מדבקותו ומחכמתו העליונה, כדי לתת ניהא להמוחין שלא יתגברו הבלבולים, חם ושלום, לבלבל ולבטל לגמרי ואנכי העני בדעת הרש בחכמה, לא ידעתי נפשי, איך להתנהג בענין הלמוד והבטול, איך לפלם דרכי, שיהיה הבטול בעת החכמה לבד במועדו ובזמנו שלא להתבטל יותר מדי:

רל: ובכן באתי לפניך לבקש רחמים מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, שתזכני ותדריכני בדרך הנכון והאמת, ותשפיע עלי ממעון קדשתך חכמה בינה ודעת ותעזרני שאדע איך להתנהג בענין זה, בענין בטולה של תורה זהו קיומה ותדריכני ותלמדני באופן שאזכה להתנהג תמיד כרצונך הטוב, לעשות הכל יפה בעתו, לעסק בתורה ותפלה ובמעשים טובים לשמך תמיד יומם ולילה בהתמדה גדולה ובזריזות גדולה, ואזכה להרבות בכל יום

בַּעֲבוּדַת ה' בְּאַמַּת וּתְחַנְנֵנִי לְדַעַת מָתִי אֲנִי מְכַרָּח לְבַטֵּל קְצַת, וְאַזְכָּה שְׁלֵא יִהְיֶה לִי שׁוּם בְּטוֹל כִּי אִם בְּעַת הַהֶכְרַח לְבַד וְאַפְלוּ בְּעַת שְׁאַנִּי מְכַרָּח לְהַתְּבַטֵּל קְצַת מִדְּבָרֵי תוֹרָה, תַּעֲזֹרְנִי וּתְזַכְּנֵנִי שְׁלֵא אֶתְבַּטֵּל, חֵם וְשָׁלוֹם, לְגַמְרֵי מְכַל וְכֹל, רַק תְּחַנְנֵנִי דַעַת בִּינָה וְהַשְׂכֵּל, וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי שֶׁכֶּל מֵאַתָּה, שְׁאוּכַל לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּהַעֲלֵם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאֵל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲפִלוּ בְּעַת בְּטוּלָה שֶׁל תּוֹרָה וַיְהִי מְאִירִין עֵינַי שְׁכָלִי בְּעַת הַבְּטוּל עַל-יַדֵּי הָרְשִׁימוּ שֶׁנִּשְׁאַר מֵאֹר הַחֲכָמָה שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהֵייתִי עוֹסֵק בָּהּ וַיְהִי עֵינַי מְאִירוֹת כְּשֶׁמֶשׁ וְכִיָּרָה, לְפַעֲמִים כְּשֶׁמֶשׁ כְּשֶׁאֲנִי דְּבָקִים בַּחֲכָמָה הַעֲלִיזָה בְּתוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְלְפַעֲמִים כִּיָּרָח כְּשֶׁאֲנִי מְכַרָּחִין לְהַתְּבַטֵּל מִן הַחֲכָמָה וּמֵעֶסֶק הַתּוֹרָה, שְׁאֵז יֵאִירוּ עֵינַי כִּיָּרָח יָקָר הוֹלֵךְ, בְּאַפְּן שְׁאַזְכָּה לְהַתְּדַבֵּק בְּךָ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

רֵלֵא: וְתִהְיֶה בְּעֲזָרֵי תָּמִיד, וְתוֹשִׁיעֵנִי לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמַּת בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וְאַזְכָּה מַעֲתָה לְהַתְּדַבֵּק בְּךָ בְּאַמַּת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב וְאַזְכָּה לְבַלּוֹת כָּל יָמַי בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים, בְּקִדְשָׁה וּבְטָהָרָה בְּאַמַּת וּבְאַמוּנָה וּבִירָאָה וּבְאַהֲבָה, בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לִבָּב מְרַב כֹּל עֲזֹרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים שְׁלֵא אֶאֱבֹד מַעֲתָה שׁוּם שְׁעָה וְשׁוּם רִגַע מִיָּמַי חַיֵּי הַמַּעֲטִים בְּחַנָּם כִּי מְעַט יָמַי, וְאִם לֹא עֲכָשׁוּ אֵימָתִי כִּי הֵלֵא אֶתָּה עֲתִיד לְקַבֵּל דִּין וְחִשְׁבוֹן מֵאַתָּנוּ עַל כָּל שְׁעָה וְרִגַע מִיָּמַי חַיֵּינוּ עֲזֹרְנִי שְׁאַפְלוּ בְּעַת שְׁאַנִּי מְכַרָּח לְהַתְּבַטֵּל מִדְּבָרֵי תּוֹרָה, שְׁתִּזְמִין לִי אֵז אֵיזָה עֶסְקִים מֵעֲבוּדָתְךָ וּרְצוֹנְךָ, שְׁאוּכַל עַל יָדָם לְפַקַח אֶת דַּעַתִּי וְלָתֵת נִיחָא לְמוֹחֵי, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן אֶעֱסֵק אֵז בְּדְבָרִים קְדוּשִׁים שֶׁהֵם רְצוֹנְךָ בְּאַמַּת חוּם וְחֵמֶל עָלַי וְעֲזֹרְנִי מַעֲתָה לְהִיּוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב תָּמִיד בְּאַמַּת:

רֵלֵב: וְתַעֲזֹר רַחֲמֶיךָ הַרְּבִים עָלֵינוּ וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגַאֲלָנוּ,

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקנת **זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר** מִזֶּה הַדָּבָר שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח לְבָבוֹ הַיְהוָה תִּיקוֹן לְכָל הַיּוֹם
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר עַי הוֹצֵאת נִצְחָתִי וְאֵנֶכָה שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

וְתִשְׁלַח לָנוּ מִהֲרָה אֶת מְשִׁיחֵינוּ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד וּמְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף
וּשְׁנֵיהֶם יִתְחַבְּרוּ וְיִכְלְלוּ יַחַד וְיִכְנִיעוּ וְיִשְׁפִּילוּ אֶת כָּל הַשְּׂבָעִין
עִבּוֹרִים וְכָל הַסְּטָרָא אַחֲרָא עַד עָפָר, וְיִגְלוּ חֲכֻמָּתָם בְּעוֹלָם, וְיַפּוּצוּ
מִעֵינֹתֵיהֶם חוּצָה "וְתִמְלֵא הָאָרֶץ דַּעַה לְדַעַת אֶת ה' כַּמִּים לַיָּם
מְכַסִּים" וְיִדַע כָּל פְּעוּל כִּי אֵתָּה פְּעַלְתָּו וְיָבִין כָּל יִצְוֹר כִּי אֵתָּה
יִצְרָתָו, וְיִשׁוּבוּ כָּל הָעַמִּים עַל-יְדֵי חֲכֻמָּתָם שֶׁל הַתְּרִין מְשִׁיחִין
לְעִבּוּדְתָךְ וּלְיִרְאָתָךְ וְיִקְיָם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "כִּי אֲזֹ אֶהְפֹּךְ אֶל כָּל
הָעַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקָרָא כָּלֵם בְּשֵׁם ה' לְעִבְדוֹ שְׁכֵם אֶחָד":

רִלְג: וְתַעֲבִיר מְשִׁלַּת זְדוּן מִן הָאָרֶץ וּמַלְכוּת הָרִשְׁעָה מִהֲרָה
תַּעֲקֹר וְתִשְׁבֵּר וְתִמְגֵר וְתִכְלֵם וְתִכְנִיעַם וְתִשְׁפִּילֵם בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ
וְתִבְטֵל וְתִבְעַר כָּל הָעֲנָנִין דְּמְכַסִּין עַל עֵינֵינוּ, וְאֲזֹ נִזְכֶּה לְהִיּוֹת
דְּבִקִּים בָּךְ וּבְתוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד בְּלִי שׁוּם הַפֶּסֶק וּבִטּוּל כָּלֵל
וְלֹא יִהְיֶה כַּח לְשׁוּם מוֹנֵעַ וּלְשׁוּם מְבַלְבֵּל לְבַלְבֵּל אֶת דַּעְתָּנוּ כָּלֵל,
רַק נִזְכֶּה לְהִיּוֹת דְּבִקִּים בָּךְ תָּמִיד כָּל יָמֵי חַיֵּינוּ לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצְחָה
נְצָחִים וְיִקְיָם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְהָיָה אֹזֶר הַלְּבָנָה כְּאֹזֶר הַחֲמָה"
בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

תְּפִלָּה יז כֵּל: רַבּוֹן כָּל הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת, אֵתָּה בְּרָאָתָּ
עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, כְּמוֹ
שְׁכָתוֹב: "בְּרִאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ", וְאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה, בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָאוּ רִאשִׁית, כִּי
יִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה וּבְשִׁבִילֵנוּ בְּרָאָתָּ כָּל הָעוֹלָמוֹת כָּלֵם,
מִן תְּחִלַּת הָאֲצִילוֹת עַד עוֹלָם הַנְּשָׁמֵי הַזֶּה, הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ
הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם וְהַכֹּל בְּרָאָתָּ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב לְמַעַן אֲשֶׁר
תִּתְּפָאֵר בָּנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ אָבִינוּ אָב הַרְחָמָן
וְתִזְכֵּנוּ לַעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד, וְנִזְכֶּה לְהִיּוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב

